

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

MUNKÁSPÁRT: ELŐRE!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEŒ ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

„SZÉP, ÚJ MAGYARORSZÁG”

Szilveszterkor nem volt semmi politika. Legalább is hivatalosan nem. Voltak persze apróságok. Az egyik TV-állomáson Hofi Géza régi számát adták a szovjet és az amerikai űrhajó összekapcsolásáról. Tudod ebben ma mi a politika? Nem az, amit Hofi mond. A közönség a politika. Látszott, hogy az akkori közönség nem fizetett tapsolókból állt, mint manapság. Jegyet váltottak, így ott voltak. És önfelédten tapsoltak. Másnap is volt ugyanis munkájuk, megélhetésük, az enni-való sem volt gond. De nem is ezt akartam mondani. Egyik-másik televízióból szinte sugárzott a derűlátás, hogy jövőre bizony új élet kezdődik a Duna-Tisza táján. A Duna Televízióban Balázs Péter, a szolnoki színház általam egyébként nagyra becsült igazgatója szinte belénk szuggerálta, hogy az új évben nagy változások lesznek, szinte egy szép, új Magyarországon fogunk élni. Nem akarom senkinek a kedvét elrontani, de nem fogunk. Illetve egyesek fognak, mások meg nem. A Fidesz talán többeknek és főleg másoknak fog juttatni az ország kenyereéből, mint az eddigi szocialisták és liberális barátaik. A sort azonban nem a munkástömegekkel, a dolgozókkal, a szegényekkel fogja kezdeni. Számukra csak akkor lesz szebb ez az ország, ha maguk is beleszólhatnak soruk eldöntésébe. Tavasszal a lehetőség adott lesz erre. Élni kell vele. Rajtunk, a dolgozó emberek millióin múlik, hogy élünk-e vele.

RENDŐRSÉGI PÉNZSZÓRÁS

Szeretett kormányunk a két ünnep között sem aludt. Tartalmas kis sajtóanyagot adtak közre a január 1-től életbe lépő ilyenolyan változások magyarázására. Vannak közöttük igazi csemegék. 13 ezer, a közterületen szolgáló rendőrt, például, „toleránsabb, empatikusabb és előítéletmentesebb” fellépésre fognak átképezni. Mi az én gondom? Először is, hogy nincs rendőr az utcán. Néha láthatsz rendőrautókat divatosan rövid hajú, mondhatni, kopasz rendőrökkel, és slussz. A kettő nem ugyanaz. Másodszor, a rendőrt nem arra képzik ki, hogy segítsen, hanem, hogy büntessen. Többségünknek viszont éppen segítségre lenne szüksége. Példának okáért a házaink, lakásaink megvédésében, abban, hogy este biztonságban ki lehessen menni az utcára. Harmadszor, a rendőr messze elkerüli azokat, akiknek nem segíteni kellene, hanem fellépni ellenük, mert a rendőr sem hülye, nem keresi magának a bajt. Az ügyészség, a bíróság, az állam nem áll mellette, és ezt ő tudja. Sok rendőr hiányzik, tudom, és a rendőr sem a fán terem. Amíg lesznek új rendőrök, lenne néhány ötletem. Ingyen adom őket. A rendőriskoláktól kezdve az ORFK-ig vezessék be a reggeli tornát! A bűnözővel szemben nem árt, ha a rendőrnek van fizikai ereje is. Ma nincs. A bürokráciát gyarapító rendőröket vezényeljék az utcára! Nem lennének elegenden, de máris többen lennének. A rendőrnek adjanak tisztességes, hordható, egészséges, és nem utolsó sorban egyenruhának lát-

szó egyenruhát! A mai egyik feltételnek sem felel meg. Tiltsák meg az intézkedő rendőrnek, hogy keresztnevéen szólítsa az állampolgárt! Ez sértő is, megalázó is, és semmi sem indokolja. Ezek nélkül az, amit a kormány most akar csinálni, nem más, mint fölösleges pénzköltés, ha tesszik, rendőrségi pénzszerzés.

AZ ELSŐ LAKÁS

Karácsonykor egy fiatal taxissal hozott össze a sors. A pártközpont épülete elé rendeltük. Még sohasem találkoztunk, nem is ismert meg. Ez egy cég? – kérdezte bájosan. Egy párt! – mondom. És maga mit csinál itt? – folytatja a karácsonyi csevegést. Én vagyok az elnök errefelé – igyekszem humorosabbra fogni. És mit csinálnak itt? – firtatta a taxis. Például azért dolgozunk, hogy magának jobb legyen. Vagy semmi gondja manapság egy taxisnak? – váltottam én is komolyabbra. A fiú hosszasan gondolkodott. Az öreg taxisok azt mondják, hogy régen jobb volt, de én nem tudom – osztotta meg egy kételyét. Ne is törődjön a múlttal, mondom, azt döntse el, hogy ma jó-e Önnek! – viszem tovább a beszélgetést. Az idén vettem lakást, nem nagy, de a miénk! – dicsekedett. Kézpénzre veték? – kérdelem. Egy fenét, ennyi pénz a világban sincs, hitelre! – válaszolta a taxis. Mi lesz, ha holnap kirúgják, és nem tudja fizetni a kölcsönt? – teszem fel neki a számunkra megszokott, de a taxist meglepő kérdést. Akkor nagy baj lesz! – mondta három perc gondolkodás után, s érződött, hogy ezzel a perspektívával most nézett először szembe. A Munkáspárt ezért akarja, hogy minden fiatalnak járjon az első lakás. Az állam építsen sok lakást, és olcsón adják el a fiataloknak – idézem a programunkat. Lassan a szervizhez értünk, ahova indulunk. Hogy hívják a maguk pártját? Mi kell, ahhoz, hogy bejussanak? – kérdezte búcsúzóul. Először találkoztunk, talán nem utoljára.

KEDVES BARÁTAINK! TISZTELT OLVASÓINK!

A Magyar Kommunista Munkáspárt és a magam nevében boldog újévet kívánok a Munkáspárt minden barátjának, az internetes honlapunk és A Szabadság minden kedves olvasójának.

2009 fontos év volt Magyarország számára. A kormányváltás elvben lehetővé tette volna, hogy más utat válasszunk. A Bajnai-kormány elszalasztotta a lehetőséget, sőt nem is akart vele élni. Az ország sorsát még szorosabban a külföldi tőkéhez, az IMF-hez, az EU-hoz kötötte. A magyar miniszterelnök szégyenletes washingtoni látogatása világosan mutatta, hogy nem vagyunk több, mint az USA egyik vazallusa.

2009 azt is jelezte, hogy ezen az úton nem lehet a válságot megoldani. Venni kell a bátorságot, szembenézni a nemzetközi tőkével, és azt mondani: nem! Mi a magunk útját járjuk. Bátran szembenézni a magyarországi gazdagokkal és azt mondani: holnaptól ti fogtok fizetni! És még bátrabbnak lenni a hazai szervezett bűnözéssel szemben, és azt mondani: kiszorítunk titeket az állami hatalomból, holnaptól ebben az országban rend lesz! Ehhez kell a Munkáspárt.

Milyen lesz az élet 2010-ben? Nos, attól függ, hogy akarunk-e igazi változást! A dolgozó ember élete nem lesz könnyebb, nem lesz jobb, akár marad a mostani kormányzó párt, akár győz fő vetélytársa. A miniszterek változhatnak, de a kapitalizmus marad. A kormányváltás szükséges, de nem elégséges. Nekünk, a dolgozó embereknek kell a parlamentbe mennünk, hogy beleszólhassunk abba, merre megy Magyarország, mire költik az ország pénzét. Nélkülünk megint a munkások, a dolgozók, a kisnyugdíjasok, a szegények fogják a rövidebbet húzni. Velünk van esély a változásra!

2009 decemberében ünnepeltük a Munkáspárt 20. születésnapját. Két évtized alatt visszazereztük az emberek bizalmát. A dolgozók becsülik pártunk kiállását az érdekeik mellett. Nagyra értékelik, hogy a Munkáspártnak nincsenek botrányos ügyei, nem keveredett korrupcióba, amely oly nagyon jellemzi a mai magyar tőkés társadalmat.

Az elmúlt 20 év a mi erkölcsi tőkénk, amit szeretnénk a 2010. áprilisi parlamenti választásokon szavazatokra váltani. A feladat nem könnyű és ezt valamennyien tudjuk. Februárban elindul a kopogtató cédulák gyűjtése. Próza feladat, de ha sikeresen megoldjuk, közelebb kerülünk céljaink megoldásához.

Kérjük, segítsék a Munkáspártot 2010-ben is! Boldog Újévet Önöknek és családjuknak!

THÜRMER GYULA

HÚSZ ÉVES A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT

Kárpótlási jegyek, rendszerváltó, piaci döglegyek,
Mindegy, milyen áron, csak „én” gazdag legyek.
Így került szép hazánk eb harmincadjára,
Meg dolgozó népünknek nemzeti vagyona.
Olcsó, hamis játék, silány paródia,
Közjó szolamába becsomagolt álca.
Reváns, negyvenötért, meg az ötvenhatért,
S íme az eredmény, elkeltünk bagóért!
Társadalmi érdek, ma, egy üres malaszt,
Újra lehetsz proli, vagy egy büdös paraszt.
Sorosok, Lantosok tort ülnek feletted,
Te meg, lassan már csak éhbéredet lesed.
Mi lesz ennek vége, meddig folytatható,
Mint egy ronda emlék, semmihez fogható!
Furcsa tizedelés, a kilenc az egyhez,
Kilencmilliónak nincs köze semmihez.
Mintegy milliócska játssza színdarabját,
Kilencmilliónak álszent megváltóját.
„Nagy Testvérek” híznak, húsz éves válságon,
Miközben feleznek a kirabló vásáron.
Csapj markomba pajtás, a számat majd tartom!
A csóróknak mondjuk azt, róluk szól a nóta,
Mindent elhisz húsz év óta, csak korog a gyomra.
Húsz éve a rendszernek olyan a működése,

Mint, egy „vadiúj” műlábnak a manikűrözése.
A nép meg csiszolgatja a rendszerváltó profilt,
Lehet más politika, hadd jöjjön a jobbik.
Régi-új pártzsargont, centrumot és zöldet,
Politikánk karneválján, csuda jól öltöztet.

Ám, ki a szegénynek pártja akar lenni,
Keresztes hadjáratba készül elindulni.
Húsz éve ural már mindent rabló tőke,
Elveszett a magyar, jelene, jövője.
Elég volt a gyáva szolgálékütségből,
Gondoskodjunk magunknak
Nemzeti jövőnkéről!

Kónya Béla

TARTSUK MAGASRA A VÉ

„A kapitalizmus nem fogja megadni magát. A magyar kapitalisták nem fognak önként lemondani a parlamenti helyekről, a hatalomról. Nekünk kell megszerezni! Állítsuk magunk mellé a dolgozó embereket! Értessük meg, hogy neki nem MSZP és Fidesz között kell választani. A Munkáspárt és mindenki más között kell dönteni! Meg kell mutatnunk a munkásnak, hogy csak egy út van: a kapitalizmus megdöntése, a forradalom!” Thürmer Gyula szavait értették és tesszéssel fogadták a munkáspárti aktivisták. A párt huszadik születésnapja azonban nem csak az ünnepről szólt, fiatalok és idősök együtt agitáltak a Blaha Lujza téren, majd vörös zászlók alatt vonultak a Baross utcai székházba. Az alábbiakban a Munkáspárt elnökének beszédéből idézünk.

Ezt is megértük: húsz évesek vagyunk! Boldog születésnapot Nektek! Boldog születésnapot a pártnak, minden kommunistának! Sok örömet kívánok mindannyiunknak, sok küzdelmet és még sokszor, nagyon sokszor húsz esztendő!

Gondoltátok volna, gondoltuk volna húsz éve, hogy egyszer eljutunk ideig? Persze, hogy gondoltuk. Hittünk benne. Hittünk a szocializmusban. Hittünk saját erőnkben. Hittünk abban, hogy az embereket nem lehet az idők végezetéig félrevezetni, és egyszer eljön az igazság pillanata.

Hitünk és meggyőződésünk óriási erő volt, hegyeket mozgatott meg. S, ami több, kiköszentetett bennünket az előző évtizedek megszokott kényelméből, a hatalom kényelméből. Újra forradalmi időket éltünk.

Jártuk az országot, kerestük egymást, szervekedtünk. Valami olyasmit tettünk, mint elődeink, Kun Béla és mások 1918-ban tettek. Két hónap alatt szinte a semmiből pártot szerveztünk.

A munkásmozgalom legjobbjai jöttek hozzánk. Erejük teljében lévő férfiak és asszonyok. Igaz kommunisták. Azok, akik a hatalom éveiben sem a rangért és a karrierért jöttek a pártba. Azok, akik húsz éve is hozni akartak a pártba és nem elvinni.

A vezetést, a szervezést a legtapasztaltabbak vállalták. Sokakban még élt 1945 emléke, a felszabadulás utáni osztályküzdelmek. Másoknak 1956-ból jutott ki. Akkor szemtől szembe néztek az osztályellenséggel, az ellenforradalmárokkal, és fiatalon helytálltak.

A csatlakozók zöme rögtön értette, hogy mi történt Magyarországon. Nem ültek fel a propaganda meséinek. Tudták: ha a munkásortól elveszik a fegyvert, ha a munkást

és a parasztot kilövik az ország házából, ha a gyárak, a bankok a tőkés kezébe kerülnek, az nem demokratikus forradalom, az nem reform! Hanem ellenforradalom, tökéletes ellenforradalom a javából.

Mi az első pillanattól kezdve megmondtuk: nem kérünk a rendszerváltásból! Védjük a szocializmus utolsó bástyáit, a termelészövetkezeteket, az állami tulajdonú vállalatokat, a teljes foglalkoztatást. Az emberek közül sokan kérdezték akkoriban: mit akartok, nem veszitek észre, hogy a múltat véditek? De nem így volt! A lényeg nem a múlt volt. Mi a jövő tragédiáitól akartuk megóvni önmagunkat, az embereket, a nemzetet, Magyarországot. A kapitalizmus okozta tragédiáktól akartuk megvédeni az országot. Tudtuk róluk, hogy be fognak következni, és, nézzetek csak körül, be is következtek.

Igen, a szocializmust nem sikerült megvédeni! A szövetkezeteket szétverték, ma már külföldiek kenyereét esszük. A nemzeti ipar helyét a multik foglalták el. Másfél millió munkahelyet vettek el tőlünk, és azóta sem adták vissza.

De nem kell szégyenkeznünk! Ez nem akármilyen csata volt. A hazai és a nemzetközi tőke fő erőivel küzdöttük, és velük szemben maradtunk alul. Erősebbek voltak, mint mi. Több volt a pénzük. Mi pénz nélkül és egyedül.

Nem kell szégyenkeznünk! A szocializmus emlékét a hazai és a nemzetközi tőke fő erői sem tudták teljesen kiirtani. S, ebben nekünk is szerepünk van. Gyermekünknek, unokáinknak van mit elmesélnünk. S, húsz év elteltével ők egyre inkább értik, mit is veszített a dolgozó nép.

Még valami, elvtársak, amiről meghatottság nélkül beszélni. Megvédtük a XX. század legnagyobb politikusának, a magyar szocializmus nagy építőmesteré-

nek emlékét. Vállaltuk és vállaljuk, hogy Kádár János unokái vagyunk.

Harcostársaink első nemzedékéből már sokan nincsenek közöttünk. Nevük azonban ott szerepel a magyar munkásmozgalom képzeletbeli panteonjában. Emlékezzünk rájuk, emlékezzünk néma felállással azokra, akik egy nehéz időben „a kommunizmusért, a népért éltek”.

Pártunk születésnapján van okunk örülni, van mire büszkének lenni. Büszké vagyunk közös gyermekünkre, A Szabadságra. Ez az egyetlen baloldali, kommunista újság, amely húsz éve töretlenül hirdeti a munkásember igazát. Ne engedjük elveszni! Vegyük meg A Szabadságot, védjük meg a következő nemzedékek számára! Nekik is szükségük lesz rá.

Büszké vagyunk ifjú kommunistáinkra! Az első nemzedék tagjai ma már fontos tisztségeket látnak el a pártban. De újra itt vannak a huszonevesek, sőt a tizenévesek! Lányok, fiúk, ifjú küzdőtársaink! Emeljétek magasra a vörös lobogót, és mutassátok az utat! Mi veletek megyünk!

Büszké vagyunk asszonyainkra, a Nőtagozatra. Gyarapodjatok, erősödjétek, építsétek a nőmozgalmat, és védjétek bennünket, férfiakat!

RVÖRÖS ZÁSZLÓT!

Büszkék vagyunk a párt aktivistáira, vezetői gárdájára. Sokan közülük húsz éve állnak a vártán. Köszönjük nekik! De küldetésüknek még nincs vége. A pártnak tovább kell élnie, s ehhez ők is kellenek. A pártnak új vezetőket kell találnia, s ebben sokat segíthetnek.

A kapitalizmus a legravaszabb társadalmi rendszer az emberiség történetében. A kapitalizmus semmit sem ad a dolgozó embereknek, de milliányi illúziót ébreszt.

Elhítheti az emberekkel, hogy a jó és a tehetséges érvényesül, miközben a mai világ a rossz, a könyörtelen, a gazdagé. A kapitalizmus elhítheti a népekkel, hogy a tőkés intézmények minden gondjukat megoldják, miközben az Európai Unió és a NATO nem más, mint úri klub. A gazdagok az uralkodók, a szegények meg a modern gyarmatok.

Igen, a kapitalizmus semmit sem ad a dolgozó embereknek, viszont milliószámra ébreszti az illúziókat. De, ma már nem olyan könnyű becsapni az embereket. Ezen a karácsonyon sok családnak már nem jut pénz ajándékozáásra. Vajon ők dicsérni fogják a tőkés rendszert? Ezreket lakoltatnak ki azért, hogy a tőkés

bankok pénzüknél legyenek. Vajon ezek az emberek ezentúl is felülnek a meséknek? Sok százezer ember állás nélkül fejezi be az évet, s még reménye sincs arra, hogy újjétől lesz munkája. Vajon ők a kapitalizmus hívei?

Nem, barátaim! A magyar kapitalizmus húsz éve sok mindenre megtanította az embereket. A mi dolgunk, hogy érzéseiket tudatos cselekvéssé formáljuk. A kapitalizmus nem fogja megadni magát. A magyar kapitalisták nem fognak önként lemondani a parlamenti helyekről, a hatalomról. Nekünk kell megszerezni! Állítsuk magunk mellé a dolgozó embereket! Értessük meg, hogy neki nem MSZP és Fidesz között kell választani. A Munkáspárt és mindenki más között kell döntenie! Meg kell mutatnunk a munkásnak, hogy csak egy út van: a kapitalizmus megdöntése, a forradalom!

Az elmúlt húsz évben megtanulhattuk, és többségünk meg is tanulta, hogy nincsenek csodák. Csak munka van. Ahol dolgoznak, ott van eredmény. Ahol „önagyonüléseznek”, amint Majakovszkij mondta, ott nincs eredmény. Ha jól dolgozunk, a forradalom napja közelebb kerül hozzánk. Ha rosszul dolgozunk, vagy sehogy sem, távolodni fog.

Elvtársak! Ezért azt mondom: dolgozzunk! Minden este kérdezzünk meg magunktól, hogy mit tettem ma a pártért, mit tettem ma a forradalomért? És kérdezzünk meg társainkat is: te mit tettél a pártért, mit tettél a forradalomért?

Néha az az érzésem, hogy nem veszünk komolyan történelmi felelősségünket. Nem vesszük komolyan, hogy a magyar munkás tetteket vár tőlünk. Nem akarjuk megérteni, hogy Magyarországon akármi is történhet. Ma senki sem tudja, mikor következik be a forradalom, de bekövetkezhet.

Sok elvtársunk azt mondja: nézzünk szembe a tényekkel, öregek vagyunk, fáradtak, nincs tovább! Ezt soha sem mondhatjuk! Ne azon siránkozzunk, hogy öregek vagyunk, hanem hozzuk ide a gyerekeinket! Ne azt keressük, hogy miért nem tudunk jelölteket állítani, hanem menjünk el minden létező ismerőshöz, rokonhoz! Nem azon sajnálkozunk, hogy szegények vagyunk, hanem kérjünk azoktól, akiknek van.

A párt sorsa, a forradalom sorsa most a ti kezetekben van. Szorgos, fegyelmezett munkával, sok áldozattal, az ország egyik legerősebb pártjává lehetünk. Fegyelmezetlenséggel, lustasággal, hanyagsággal mindent elveszíthetünk.

Húsz éve lehajtott fejjel mentünk a nemzetközi kommunista találkozókra. Joggal kérdezték tőlünk: miért engedték megbuktatni a szocializmust? Mára újra szereztünk tekintélyt. Tudják rólunk, hogy akármilyen nehéz is, mi kommunisták maradtunk és internacionalisták, és lesz még magyar földön szocializmus.

Húsz éve hittel és lelkesedéssel teremtetjük újjá a kommunista pártját. Tovább kell mennünk, a pártért, a szocializmusért! Tartsuk magasra a vörvörös zászlót! Ne adjuk fel hitünket, hiszen történelmet formálhatunk. Hogy mondja a bécsi munkásinduló? „Vagyunk egy jobb rend hű katonái, és leszünk a győztes élcsapat.” Mi a győztes élcsapat akarunk lenni, és leszünk is!

**Éljen a Munkáspárt!
Éljen a magyar nép!
Éljen a szocializmus!**

A párt XIV. kongresszusán Marosán György így kezdte megnyitóját: "Nem vagyok nehéz helyzetben, mert nem úgy kell kezdenem, hogy Hölgyeim és Uraim!, hanem úgy, hogy Elvtársak!"

A sors kegyeibe fogadott, és megajándékozott azzal, hogy a Munkáspárt 20. születésnapján szólhassak és köszönthessem, üdvözölhessem - az előző két kongresszuson, Önöktől kapott megtisztelő megbízatásomból adódóan - a megjelenteket, és természetesen azokat is, akik távol vannak.

Köszöntöm tehát Kedves Mindnyájukat a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság nevében és kívánok minden jót, erőt és egészséget a ránk váró nem kis feladatok végrehajtásához.

Sokakkal együtt valamikor, sok-sok

A MEGSZÓLÍTÁS: EL

évtizeddel ezelőtt (képletesen szólva) felvettünk egy kabátot, melynek viselői az idők folyamán némi változáson mentek ugyan keresztül, de a kabátot sohasem vetettük le, vigyáztunk rá, és most is az van rajtunk, és bizakodással viseljük a jövőben is, mert nem cseréltük le.

Ide kívánczik A Szabadság eheti címdalán olvasható jelszó: **VOLTUNK! VAGYUNK! LESZÜNK!**

Hogyan kezdtük 20 évvel ezelőtt? Emlékezzenek, emlékeztek! Semmink sem volt, illetve a becsületünkön, elhűségünkön kívül semmink sem maradt az általunk létrehozott pártvagyonból. A pártvagyon döntő többsége olyanokhoz került, akik „jó időben voltak, jó helyen!” Szóval az árulókhoz!

Majdnem elfelejtettem! Azért valami mégis maradt nekünk is! Ez Marx: A Tőke című műve.

Mindenki tanult a Tökéből, az érték-többlet elméletéről, a $(c+v)+m$ -ről.

Én, mára, csupán a játékoság kedvéért lefordítottam egy sajátos értelmezéssel a politika, a mozgalom nyelvére ezt a marxi tételt.

Vegyük sorra: a C =állandó (constans) tőkerésszel, ami a marxizmus 21. századi összességét jelenti.

V =változó (variabilis) tőkerésszel a korok változását, az emberi tényezőket, a kommunista mozgalom mozgását és

a $C+V$ együttes mozgása értéket hozott létre, az m -et, az érték-többletet, egyszerűen a hasznot, egy emberibb társadalmat, amiért mi jelenleg is harcolunk. Így jön ki az én értelmezésemben - természetesen nem átírva Marxot - a klasszikus marxi képlet: $(c+v)+m$.

Mi azt akarjuk, hogy a dolgozó embernek már most is jobb élete legyen. Tudjuk, hogy kapitalizmus van, abból is a rabló fajta, a lehető legrosszabb, a legocsmányabb változat. Tudjuk, hogy a kapitalizmus nem jóléti intézmény, mert a pénz, a média, a hatalom a tőkés kezében van.

20 év óta saját bőrünkön érezzük, hogy a mindenkor hatalom mindent elkövet, hogy anyagilag-pénzügyileg megsemmisítsen bennünket. Tehát nem voltunk és nem vagyunk könnyű helyzetben.

Érezzük és tudjuk, hogy minden tekintetben új helyzet van, nem csak politikai, hanem gazdasági vonatkozásban is, mert létünk a tét, és a rendkívüli helyzetben rendkívüli intézkedésekre volt - van szükség.

Nem ünneprontásként mondom, de nem hallgathatom el, hogy a párt szilárd pénzügyi jelenét és jövőjét kell megteremtünk, szinte minden nap, napról-napra, mellőzve az esetlegességeket és kimondani: köszönet mindazoknak,

A MUNKÁSPÁRT 20. SZÜLETÉSNAPI ALKALMÁBÓL ARANYJELVÉNY KITÜNTETÉST KAPTAK

A Munkáspárt Elnökségétől:

Balogh Attila, Edelényiné Nagy Mária, Fogarasi Zsuzsa, Gilicze Attila, Kőszeginé Benedek Anna és Vida János

A megyei, illetve regionális elnökségektől:

Nagy-Budapest – Gál János, Kéri Ferenc, Kiss Károly, Kozma Józsefné, Mészáros György, Molnár István, Németh Lajos, Szabó László és Wéber Ferenc

Baranya megye – Zentai László

Békés megye – Lipcsei Istvánné és Such Mihály

Borsod-Abaúj-Zemplén megye – Antalóczi Győző és Répási János

Fejér megye – Berényi Béla, Orsovai Imre és Tőke László

Győr-Moson-Sopron megye – Horváth Lajos

Hajdú-Bihar megye – Kovács Gyuláné és Tóth Ernő

Komárom-Esztergom megye – Teslérné Pechó Katalin

Nógrád megye – Vincze István

Jász-Nagykun-Szolnok megye – Dikó Miklós, Petrányi János és Tóth Antal

Veszprém megye – Németh Lászlóné, Olasz Ferenc Attila, Szabó Ernő és Varga István

VTÁRSAK!

akik rendszeresen anyagilag támogatják a pártot, de azt is, hogy a párt minden áron történő eltartásához hallatlan fegyelem kell. És ez azt jelenti, hogy egyre nagyobb anyagi áldozatokat kell vállalnunk. Rendszeres, folyamatos - és nem esetleges - pénzügyi támogatásra van szükség. Tudom, nem könnyű feladat, de az életbemaradáshoz nincs más lehetőség!

Ünnepi összejevetelünkön szeretném jelenteni, hogy a pénzmozgást, gazdálkodást a teljes átláthatóság, a szigorú okmány- és bizonylati fegyelem és a mindenre kiterjedő szakszerűség jellemezte és jellemzi, amely elsősorban Karacs Lajosné, gazdálkodásért felelős alelnök érdeme. Köszönet ezért Magdikának!

Egy baj van csak! Kevés a pénz, mint annak az idős asszonynak, aki mögött álltam a gyógyszerárban, és aki válogatott a receptek között, hogy melyiket váltsa ki, melyikre jut pénze.

Az Országos Elnökség ülésein a politikai döntések mellett rendszeresek a pénzügyi értékelések, döntések, elszámolások. Hosszú évek óta a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság elnökeként az országos elnökségi üléseken mindig jelen vagyok, és részt veszek a munkában: sokat dolgozunk azon, hogy jó döntéseket hozzunk: mire jut, mire nem. Kívánom, hogy a jövőben még többre jusson!

FARKAS FERENC

Tovább harcolunk!

Ma nem csak arról a harcokkal teli 20 évről emlékezünk meg, ami mögöttünk áll. Igen, úgy érzem, mondhatom, hogy mögöttünk, mert a mozgalomban nincs én, csak mi. Mi álltuk a sarat! Szembementünk mindennel, amit az „új” rendszer hozott. Szembementünk nem csak azért, mert a szívünk, eszünk, és hűségünk a szocializmusba vetett hitünk hajtott, hanem azért is mert tudtuk... tudtuk, hogy a helyes út egy közösségi társadalom útja, ahol nem a pénz az úr, nem az önös érdek, hanem az ember, a tisztesség és a munka. Ti, mi, akik itt vagyunk, akik a mai napig nem hajlunk meg a tőke és a profit álságos, negédes „nagysága” előtt.

Harcostársaim! Igen, úgy gondolom, ez a helyes kifejezés! A két évtized mutatja, megmásíthatatlanul igazolja, hogy csak egy út van! Nincs kompromisszum, nincs megalkuvás, nincs lehetőség és esély sem arra, hogy lepaktáljunk a tőkével! Ebből kifolyólag csakis a szocializmus lehet a mi egyetlen utunk. Egy olyan út, aminek újra az elejére kerültünk, annak ellenére, hogy már jártunk ezen az úton. Búsulni, legyintve feladni nem szabad és nem is lehet! Nem baj, hogy újra az elején vagyunk. Fogjuk fel egy új lehetőségként, egy új esélyként. Mert mi a múlt hibáiból tanulunk, a jelenben alkotunk, és a jövőbe nézünk!

A múlt emlékeztet arra, honnan is jöttünk. Figyelmeztet arra, hogy sosem szabad elfelejteni gyökereinket.

A jelen acélozza elménk, öklünk, testünk. Kineveli az új kádereket, tanít minket, milyen is a kapitalizmus, mi, ki az ellenség. Tanít az osztályharcra, és örökké belénk vési, akár egy stigmát, hogy amíg vannak osztályok, lesz osztályharc is.

És a jövő. Sokan bizonygatják, hogy ők bizony látják a jövőt. Hát én nem! Azonban nem is kell, és nem is lehet. Minden tettünk, akár a legapróbbak is, folyamatosan formálják a jövőt, ha tetszik - a sorsot. Mi vagyunk a sorsunk kovácsai, ezáltal a jövőnk formálói. A jövő olyan lesz, amilyené tesszük. Hát tegyük vörössé, tegyük igazgá, tegyük boldoggá!

Eltársak! Itt állok lassan 23 évesen. És ígérem, hogy itt fogok állni, de lehet csak ülni, 43 évesen is, és 63 évesen is. Azt, hogy mi lesz, senki sem tudja, de azt, hogy mit szeretnénk, annál többen! Azonban nem elég tudni, akarni, gondolni! Csinálni, tenni kell érte, mert különben csak szavak maradnak egy barnuló könyv lapjain.

Én azt mondom, ezen könyvek lapjai, mint a fény a sötétben, mutatja az irányt, az igaz helyes irányt, amin vagyunk, és járunk.

Boldog születésnapot Munkáspárt, és a Baloldali Front nevében gratulálok mindannyiunknak a 20. évért!

SZABÓ TAMÁS

TOVÁBB A PÁRTÉRT, A

AZ ÜNNEPI AKTÍVA POLITIKAI NY

Húsz esztendeje, 1989. december 17-én született újjá a Magyar Kommunista Munkáspárt. Sok ezer tisztességes kommunista, becsületes, egyszerű ember vállalta, hogy nemet mond a kapitalizmusra, kitar a szocializmus mellett.

Sokan voltak, sokan voltunk. Munkások, bányászok, akik számára munkát, életet, kiszámítható jövőt biztosított a szocialista nagyipar. Jöttek termelőszövetkezeti parasztok, tsz-elnökök és agrárértelmiségiek, akik nem akarták veszni hagyni a magyar mezőgazdaságot. Csatlakoztak tanárok, tanítók, mérnökök, más értelmiségiek, mert érezték, hogy nem akarják a rendszerváltást. Jöttek egykori munkásörök, rendőr- és állambiztonsági tisztek, katonák, tanácsi alkalmazottak, pártmunkások, szakszervezeti funkcionáriusok, akik a néphatalom védelmére, a dolgozó nép szolgálatára esküdtek fel. A Munkáspárt újjászületése az ő történelmi érdemük. Nagyszerű tettük emlékét megőrizzük, és erőt merítünk belőle mai harcunkhoz.

Mit értünk el húsz év alatt?

A tőke és a szocializmust eláruló erők minden támadásával szemben megvédtük a pártot. Más pártok eltűntek, a Munkáspárt viszont él és küzd. A kapitaliz-

mus ellen lázadó és harcolni akaró dolgozó embereknek van kire támaszkodniuk.

Megvédtük a párt kommunista, marxista-leninista arculatát. Nem adtuk fel a küzdelmet a kapitalizmus ellen, nem lettünk megalkuvók, nem kértünk a tőkéskegyeiből, ahogyan ezt tették sokan mások. Nem lettünk egyetlen tőkés párt szövetségese sem.

Megtanultunk harcolni a tőkés társadalom viszonyai között. Tudjuk, hogy kell az embereket meggyőzni, hogy kell részt venni a polgári demokratikus választásokon, hogy kell gyűléseket rendezni az utcán, a piacokon, a gyárkapuk előtt.

Megteremtettük a párt aktivista gárdáját, helyi és országos vezetőit, akik hosszú évek óta tisztességgel és becsülettel irányítják a párt életét.

Következetes politikánkkal, a dolgozókkal melletti kiállással elértük, hogy az emberek becsüljenek bennünket. Ez nagy eredmény, óriási erkölcsi tőke, amelyre bizton építhetünk.

Tekintélyt és megbecsülést szereztünk a nemzetközi kommunista és munkásmozgalomban. Becsülik kitarásunkat, ragaszkodásunkat a proletárinternacionálizmushoz. Biztosítjuk barátainkat, hogy a jövőben is számíthatnak ránk!

Mit nem értünk el húsz év alatt?

Nem tudtuk visszafordítani a kapitalizmust, bár szeretnénk volna. Küzdöttünk a privatizáció ellen. Tiltakoztunk a NATO-csatlakozás ellen. Elmondtuk fenntartásainkat az Európai Unióval szemben. Igaz, nem tudtuk megállítani a tőke előrenyomulását. Idehaza nem voltak hozzá szövetségeseink. A munkásosztály harci szervezeteit, a szakszervezeteiket legyengítették, megfosztották jogi és politikai fegyvereik javától. A tőkés világ meghatározó erői pedig mielőbb szilárd kapitalizmust akartak Magyarországon, és erre nem sajnálták a pénzt.

Nem jutottunk be a parlamentbe, s elvesztettük pozíciónkat az önkormányzatokban. Az elkövetett hibákra, a szervezetlenségre, a tehetetlenségünkre, a munkát akadályozó személyes konfliktusokra nem keresünk mentségeket. Nem magyarázkodunk azzal sem, hogy túl sok mindent kellett legyőzni szemléletünkben a múltból, bár ez igaz. De nem eshetünk kétségbe, hiszen tudjuk: a tőke a megszerzett hatalmát védi velünk szemben olyan hatalmas fegyverekkel, mint a média, a pénz, a választási rendszer. Tovább kell küzdeni, megértetve a dolgozó emberekkel, hogy csak akkor számíthat-

SZOCIALIZMUSÉRT!

ÁLLATKOZATA – 2009. DECEMBER 19.

nak jobb életre, ha bejuttatják a Munkáspártot a parlamentbe.

Nem váltunk tömegpárttá, de esélyünk sem volt erre. A dolgozó embereket becsapták, manipulálták. Elhitették velük, hogy a szocializmus rossz volt, a kapitalizmus meg jó. Elhitették azt is, hogy továbbvisszük mindazt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jónak tűnik a kapitalizmusban. Sokan hitték el, hogy ez így lesz. Nem így lett!

Nem tudtuk magunkkal vinni gyermekeinket. Voltak, vannak és lesznek kivételek, azok a tagjaink, akik példamutatásukkal hozták családjaikat sorainkba, de, sajnos, ez a kisebbség. Félítettük gyermekeinket a kapitalizmus következményeitől, távol tartottuk őket a konfliktusoktól. De valami itt is elindult. Megjelentek az unokák, akik számára a szocializmus már történelem, de ma szembesülnek a kapitalizmus megannyi problémájával, a tandíjjal, a munkanélküliséggel. Értékeket keresnek, és a mi kötelességünk, hogy értékeket adjunk.

Változik a világ

A világ változik. A tőkés világ válságban van. Következményeit valamennyien látjuk. Egyre többen vagyunk, aki elveszíti állását. Egyre többünk lakását ár-

verezik el, mert nem tudjuk fizetni a ránk erőszakolt hiteleket. A kapitalizmus beteg, és nem gyógyítható. Nem gyógyítható, mert a tőke önzése, kapzsisága, uralkodási vágya a kapitalizmus lényegét jelenti. A tőke mindent maga alá gyűr, az országokat, az embereket, a természetet. A tőke számára csak egy dolog a fontos: a haszon, a profit, a minél több pénz. Bármi áron!

A dolgozó emberek most kezdik igazán érteni, mi is a kapitalizmus. Most, amikor a munkanélküliség, az áremelkedés nyomorba taszít milliárdokat. Most, amikor már tudjuk, hogy sem a tőkés rendszerváltás, sem az ország csatlakozása az Európai Unióhoz, nem hozott jobb életet, sőt rosszabbul élünk, mint húsz esztendeje. Most, amikor sokan ismerik fel a Munkáspárt igazságát.

A kapitalizmus nem hal el önmagától, sem a világban, sem Magyarországon. Harcolni kell ellene. A tőkés rendszerben csak az a miénk, amit kiküzdünk magunknak. A húsz éve kezdett küzdelmünket nem adhatjuk fel, és nem adjuk fel! A kapitalizmus bajait csak a kapitalizmus felszámolásával, a forradalom útján lehet megoldani. Magyarország ma olyan helyzetben van, az emberek nyo-

mora és elkeseredettsége olyan mértéket ölt, hogy bármi megtörténhet. A Munkáspártnak készen kell lennie a forradalmi harcra.

A tőke minden áron el akarja kerülni a szocializmus erőinek megerősödését. Beveti becsstelen fegyverét, a szélsőjobboldali erőket, amelyek álkapitalista, zsidó- és cigányellenességükkel, sovíniszta, gyűlölködő magatartásukkal igyekeznek megnyerni az elkeseredett embereket. Ha mi erősebbek leszünk, van esélyünk megfékezni a szélsőjobboldalt. Tegyük hát!

A párt sorsa a mi kezünkben van. Ha összeszedjük magunkat, ha fegyelmetten dolgozunk, ha mindannyian a legtöbbet adjuk a pártnak, amit csak adhatunk, ha vállaljuk az áldozatot és pénzünkkel is segítjük a pártot, kihasználhatjuk a történelmi lehetőséget, és jól szerepelhetünk a választásokon. Ha nem, kárba vesztet minden, amiért húsz éven át dolgoztunk.

Mi, a Magyar Kommunista Munkáspárt Központi Bizottságának tagjai, a párt születésnapján résztvevő kommunistákat, minden elvtársunkat, minden barátunkat arra hívjuk fel, hogy folytassuk a harcot. Tovább a megkezdett úton! Tovább a pártért, a szocializmusért! ■

MI A DOLGOZÓ EMBEREK PÁRTJA VAGYUNK

RENDAHAGYÓ BESZÉLGETÉS EDELÉNYINÉ NAGY MÁRIÁVAL,
A KÖZPONTI BIZOTTSÁG TAGJÁVAL, A PÁRT HAJDÚ-BIHAR MEGYEI ELNÖKÉVEL

Edelényiné Nagy Mária, akit mindenki csak Pötyinek szólít, nehezen állt kötélnél, mert nem szívesen beszél önmagáról, és főleg nem szereti a sztereotip kérdéseket: „Nem szoktam magam „adminisztrálni”! Elvégzem a feladatot, kipipálom és megyek tovább!”

Tiszteletben tartva kérését, Szerkesztőségünk nevében egy játékra kérttem fel. Mondok egy szót, egy évszámot, egy fogalmat, ő pedig gondolkodás nélkül meséljen, mi jut róla eszébe...

SPORT

Gyermekkorom óta sportoltam. Tornáztam, úsztam, versenyzőként megszállottja voltam az autósportnak is. A sport szerepét meghatározta egész életemet. 8 évig dolgoztam a debreceni Sportbizottságban, mint önkormányzati képviselő. Büszke vagyok arra, hogy aktív részese voltam az első debreceni ifjúsági- és sportkonceptió kidolgozásának, megalkotásának. Ez a múlt. Ma is naponta tornázom, és biciklizem. Vallom: ép testben, ép lélek!

ALKOTMÁNY

Röhej. Nem tudok rá jobb szót. Toldozgatjuk, foldozgatjuk, az eddigi kormányok azt ígérték, új alkotmányunk lesz, és társadalmi vitára bocsátják. Hiányzik a tervezetekből alanyi jogon a munkához, a szociális biztonsághoz, az egészséghez, az első lakáshoz való jog. Az viszont benne szerepel például, milyen feltételek mellett kell népszavazást kiírni. Ám hiába van benne, ezt sem tartják be a parlamenti kretének. A parlament törvényhozóinak a népakarat csak a választások előtt fontos. A törvényeket a nép nevében, de a nép ellen hozzák.

BARÁTSÁG

Szent dolog számomra. Régen nagy baráti körünk volt, rengeteget buliztunk. Jókat ettünk, ittunk, nagyokat beszélgettünk. Nagyon hiányzik az életemből. A baráti összejöveteleket sajnos felváltotta a rohanó élet diktálta telefon és e-mail.

ANTISZEMITIZMUS, RASSZIZMUS

Ellenzek és elítélek minden fajta faji megkülönböztetést. A legjobb barátnóm zsidó származású. Tanítványaim között akadt cigánygyerek is. Minden emberben azt kell nézni, jó vagy rossz. A jó ember lehet a barátom, a rosszat elkerülöm. A politi-

ka által (is) intézményesített „vesszenek a zsidók, vesszenek a cigányok” mélységesen felháborít! Fenyegető jel, hogy felerősödtek a szélsőséges, nacionalista, radikális erőket tömörítő pártok és szervezetek. Sajnos a kormány nem veszi komolyan a szélsőjobboldali veszélyt, sőt időnként együtt próbálja kezelni a Munkáspártot és a szélsőjobboldali erőket. A nyomor, a kiszolgáltatottság, a zsidóellenesség és cigánygyűlölet oka egy és ugyanaz, a kapitalizmus. Vigyázzunk, hogy a történelem ne ismétlje meg önmagát!

SZOCIALIZMUS

A szocializmus Magyarországon nem csupán egy eszme volt, nem csak egy álom, hanem társadalmi, politikai, gazdasági realitás. Megbuktatták pénzért, árulásból, gyengeségből, kishitűségből, butaságból. A végeredmény ugyanaz. Ki a felelős? Felelősek az MSZMP egykori vezetői. Azok, akik gyorsan elfelejtették a gyárat, ahonnan jöttek. Elfelejtették a munkást, aki őket a hatalomba küldte. Azok a pártvezetők, akik gyerekeiket nem osztályharcra, hanem belesimulásra, a jólét élvezetére nevelték. A munkást viszont már lenézték, leköpték, s a végén el is árulták. Jelenünk a kapitalizmus, de jövőnk a szocializmus. Az a társadalom, ami az embereknek munkát, megélhetést, tisztességes jövőt ad. Ahol a jólét forrása a munka, és nem mások kizsákmányolása.

ÁLLATOK

Mindig voltak kutyáink. Állatok nélkül nem is tudnék élni. Fél éve hoztunk ki a debreceni állatmenhelyről egy fekete „fajtiszta korcs” kiskutyát. A táskámban órákig ücsörgött, mindenhová magammal hurcoltam. Megnőtt... Már nem fér a táskámba, így sokat van egyedül kis-

barátjával, egy pici – autók között talált – kiscicával. Együtt alusznak, esznek, játszanak. Folyton a szájában hurcolja a cicát, óvja, védi. Időnként átrendezik a lakást... A kutyák a gyermekeim életében is meghatározó szerepet tölthettek be, hisz a róluk való gondoskodás által szeretetet, rendszerességet, felelősséget tanultak, és érzelmileg sokkal gazdagabbakká váltak. 40 éves pedagógusi tapasztalatom alapján ezt bátran ki merem jelenteni.

1956

A parlamenti hölgyek, urak azon tökölnék – bocsánat a kifejezésért – hogy hol helyezték el Nagy Imre személyét a politikai palettán, holott a gazdaság és a társadalom súlyos gondjaival kellene foglalkozniuk. A törvény 1956-ot forradalomnak és szabadságharcnak minősíti, én azonban ma is ellenforradalomnak tartom. Pesten éltünk, édesapám is ott volt a pártház védelménél. Gyerekfejjel csak annyit láttam, hogy nagyon sok fiatal kiskatonát – olyanokat, akik senkit sem bántottak – akasztanak fel és tépik ki a szívüket. Oktatási rendszerünk zürzavarában, történelemhamisítás és agymosás történik. Lesz dolga az utókornak.

REINKARNÁCIÓ

Talán különös, hogy marxista szemléletű, ateista ember létemre egyre inkább érdekelnek az okkult tudományok, de a reinkarnációban - amikor valaki meghal, akkor csak a fizikai teste hal meg, maga a lélek az egy új testbe költözik – nem hiszek, így nem is foglalkozom vele.

FÉLELEM

1992. március 14-én megvívttuk első nagy utcai csatánkat Debrecenben. Rendőrgyűrűben koszorúztunk. Előtte névtelen leve-

leket kaptam, melyekben azzal fenyegettek, hogy megölnék és kiirtják a családomat, ha továbbra is kommunista maradok. Az akkori munkahelyi vezetőmet – iskolai igazgatót – többször is felhívták telefonon hasonló tartalmú szöveggel.

A Pofosz-, a Miép, és a Kisgazdapárt tagjai fizikailag is provokálták a Kossuth téri rendezvényünket. Cseh Sándor ordította „te piszkos kommunista kurva”, Szabó Lukács ököllel vágott az autónkra, a tömegből meg citromokat dobáltak felénk. Akkor még kicsik voltak a lányaim, hátul, a kordonon kívül sírtak a tömegben. Akkor nagyon félttem, ma sem szeretek rá gondolni. Azóta nem félek.

CSALÁD

Számomra különösen fontos és sajnálom, hogy megváltozott az emberek értékrendje. Számptalan családi tragédiát látok magam körül. Férj és feleség úgy fekszik egymás mellé, hogy egy szót sem szólunk egymáshoz, vagy elbeszélnek egymás mellett. Mindenki éli a saját életét, munka, pénz és megélhetés után rohanva. Kevés idő jut a családokra.

Két felnőtt lányom van, akik több diplomával rendelkeznek, több nyelven beszélnek és önálló egzisztenciát teremtettek. Sajnos családot még nem alapítottak. Hibásnak érzem magam, mert nem szolgáltam ideális családi modellel. Kemény küzdelmek árán „megmutattam” a világnak, hogy egyedül is – gyerektartás nélkül – fel tudom nevelni a lányaimat.

A MUNKÁSPÁRT ÉS A JÖVŐ

Optimista vagyok. Nem mondtam le egy emberközponturn társadalom megvalósításáról. Noha a pártot idős emberek szervezték újjá, egyre több fiatal csatlakozik hozzá. Mi a jövő társadalmát képviseljük, és hiszem, hogy hamarosan a mi mozgalmunk lesz a legfiatalabb közösség. Korszerű, valóban demokratikus országot szeretnék, tenni akaró, szolidáris emberekkel. Ezért viszont tennünk kell! Mindenhol megjelenni, ahol emberek vannak. Utacákon, gyárak előtt szórólapozni, kopogtatni, pénzt, adományt gyűjteni, elmenni szavazni és a Munkáspártra szavazni. Tudatni mindenkivel, hogy mi nem a tőkés, nem a milliárdosok, MI A DOLGOZÓ EMBEREK PÁRTJA VAGYUNK.

EUTANÁZIA

Akarom. Azt szeretném, ha jogilag szabályozott lehetőséggé válna. Annak, aki életé-

ben emberhez méltó módon élt, lehetővé kell tenni, hogy méltóságteljesen haljon meg.

KÁDÁR JÁNOS

Gyalázatos, ahogy egyesek nyilatkoznak róla. Politikus ember volt, akit szinte az egész ország tisztelt és szeretett. Hogyan lehet utólag olyasmit állítani, hogy „paranoid logikája volt”, „hazaáruló csirkefogó”, „egy senki, alkalmazkodni mindig kész bunkó és balek”? Akik ezt állítják, hol voltak, és miért nem szóltak akkor, amikor még válaszolhatott volna? Nemzedékek mennek, nemzedékek jönnek, de Kádár János nevét nem felejtjük. Életét ma már jobban ismerjük. Húsz év távlatából munkásságát is differenciáltabban tudjuk megítélni. A lényeg viszont változatlan. Kádár János a 20. századi magyar szocializmus megtestesítője és jelképe.

SZERELEM

Ritkán vagyok szerelmes, de akkor rajongásig és tiszta szívvel. Csodálatos, szép és felemelő érzés. Bár örökké tartana!

1989 RENDSZERVÁLTÁS

Amikor „kiszaladt” alólam a párt, többen megkerestek, és kértek, hogy menjek át az MSZP-be. Nemet mondtam, s így lettem én az iskolában, ahol tanítottam, „az egy-személyes párt”. Volt, aki sajnálkozott, volt, aki kigúnyolt kollegáim közül, igaz, olyan is akadt, aki büszke volt rám. Egy biztos, reggelente nyugodtan nézek ma is a tükörbe.

MSZP

Megvettem őket. Jobboldali politikát folytató milliárdos vezetőkkel bíró párt. Olyan gyűjtő párt, amelyben sokan vannak baloldali gondolkodású tagok, de maga a párt politikája és vezetői a magyar és a nemzetközi tőkés réteg érdekeit képviseli, és szolgamódon kiszolgálja a magyar- és nemzetközi karvaly tőkét.

EURÓPA ASSZONYA

Évekkel ezelőtt egy amerikai forgatócsoport dokumentumfilmet forgatott a Föld politikai-közéleti munkát végző asszonyainak egy napjáról. Rám esett a választás, én képviseltem Európát. Miért éppen én? Nem tudom, de szerepet játszhatott ebben a politikai pályám, s az a tény, hogy nő vagyok, aki egyedül tart el egy családot. Azt is mondták „szuggesztív egyéniség” vagyok. Kérdezték, hogyan látom a jövőt, a jövőmet. S én nem tudtam akkor sem rózsás képet festeni, hiszen nem könnyű családfenntartónak,

pedagógusnak, politikusnak lenni egy személyben. Először hihetetlennek tűnt, aztán élveztem a forgatást.

NŐK A KÖZÉLETBEN

Hátrány. Még ma is mindenféle terhet a nők viselnek. Egy politikus férfinak könnyebb. A feleség elé teszi az ételt, az újságokat, átadja az üzeneteket. Egy nőnek először az alakját figyelik, csak aztán azt, hogy miről is beszél. Ha meg elfogadnak politikusként, néha az zavar, hogy észre sem veszik, hogy nő vagyok. Egyébként is régi tapasztalatom, hogy a politikus férfiakat idegesítik az okos nők.

INTERNET

Azé lesz a hatalom, akié a média - szoktuk mondani. Ma azt mondom, azé a hatalom, akinek a kezében minél több alternatív kommunikációs eszköz van, mint pl. az Internet. Egyre több háztartásban vezetik be a szolgáltatást, ezzel kiszorítva a hagyományos információs csatornákat (újság, rádió, tv). Az Internet elterjedésével néhány pártocská hatalmas és gyors népszerűségegre tett szert. Sajnos a Munkáspárt ezt nem tudja kihasználni, így megfosztjuk magunkat a gyors információáramlástól. Nem tudjuk gyorsan, és hatékonyan mozgósítani az embereket, nehézkes a szervezésünk, kiszolgáltatottak vagyunk a hagyományos sajtónak, a velejáró elhallgatásnak. Ha ezen rövid időn belül nem változtatunk, akkor lemaradunk, és hiábavalóvá válik a 20 éves küzdelmünk.

SZABADIDŐ

Sportolok, kutyát sétáltatok, olvasok, tévét nézek, internetezek, sosem unatkozom.

Naponta mozgok, biciklizem, de a kutyasétáltatás is felér egy önálló programmal. Politikai és történelmi tartalmú könyveket párhuzamosan olvasok, egyébként meg „mindenevő vagyok”. Tudatosan nem szoktam tévézni, kivéve az engem érdeklő politikai műsorokat. Este viszont nagyon jókat tudok aludni a tv mellett. Az internetezés a hobbimmá vált, honlapokat szerkesztek, fórumozok, levelezek. Sokat vagyok a lányaimmal, segítünk egymásnak, amiben szükséges. Sütni nem tudok, de naponta főzök. Egyszerű, olcsó és gyors ételeket készítek. Sajnos a mindennapos egészséges, korszerű táplálkozás meghaladja a pénztárcámat...

Színházat és mozi már régen nem engedhetek meg magamnak. Hiszem, hogy megélem azt az időszakot, amikor újra teljes, gondtalan életet élhetek! ■

Thürmer írása a Pravdában

A Pravda, az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártjának lapja 2009. december 18-21-i számában teljes terjedelemben közölte Thürmer Gyula „Sztálinról – ma” című írását, amely A Szabadság 2009. december 10-i számában jelent meg magyarul. Az orosz változat olvasható a Pravda honlapján: <http://gazeta-pravda.ru>.

In memoriam...

2009. december 10-én, 86 éves korában elhunyt Komlósi Andorné, született Ferenci Lili, aki 1938 óta, 15 éves korától, 71 évig volt a párt tagja.

A zuglói alapszervezetben dolgozott évtizedeken át, s bár az utóbbi időben egészségi állapota nem engedte meg, hogy személyesen is részt vállaljon a pártmunkában, mindvégig hű maradt elveihez és a szervezethez.

Családja, barátai és elvtársai 2010. január 5-én, a Fiumei úti sírkertben vettek tőle végső búcsút.

Példamutató életútjának emléket szeretettel és tisztelettel megőrizzük!

„A tettekre figyeljünk...”

A gyűjtés tizenhetedik hete (zárás 2009. december 15.)

Az összes bevétel 6.748 ezer forint. Ezt az összeget 1057 fő adományozta a szimpatizánsokkal együtt. Az egy főre eső átlag 6.375 forint.

Kiemelt adományozóink: A Vida család újabb adományával, Vida János személy szerint 222.000 forintot adományozott, a Vida család Jánossal együtt 341.000 forintot.

Holbik Márton Komárom 40.000 forint, Novák György, Budapest 25.000 forint, Kadlecik Ferencné, Várpalota 20.000 forint, Csizmadia József, Maklár 10.000 forint, Benkő Viktor, Budapest 10.000 forint, Benkő Viktorné, Budapest 10.000 forint, Varga Imre, Halásztelek 10.000 forint.

A Munkáspárt Nőtagozata a születésnap büfé bevételéből 42.000 forintot adományozott a Pártnak.

Az adományokat mindenkinek köszönjük!

Karacs Lajosné

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT TOVÁBBRA IS KIÁLL A KÉZBESÍTŐK MELLETT

A Munkáspárt határozott támogatásáról biztosítja a postai kézbesítők szakszervezetének sztrájkharcát.

Elfogadhatatlan, hogy amíg egyesek milliókat keresnek, a kézbesítőknek szinte éhbéért kell dolgozniuk. Jogos az a követelésük is, hogy a postások fejenként száz-ezer forintot kaphassanak a vállalat ingatlanjainak értékesítéséből, hiszen e vagyon megteremtéshez ők is hozzájárultak munkájukkal.

A Munkáspárt támogatja a kézbesítők döntését arról, hogy a Munkaügyi Bíróság ítélete ellen fellebbezzenek, és tovább harcolnak igazukért. A postások minden területen számíthatnak a Munkáspárt segítségére.

A Munkáspárt követeli, hogy a törvényeket mindenki tartsa tiszteletben. Amíg nincs jogerős ítélet, a sztrájkban résztvevő kézbesítőket semmilyen hátrányos megkülönböztetés, vagy fenyegetés nem érheti. A Munkáspárt elítéli a hangulatkeltő sajtónyilatkozatokat.

A Munkáspárt elítél minden olyan törekvést, hogy a dolgozók munkabeszüntetése ellen munkaerő-átcsoportosítás címén sztrájktilókat alkalmazzanak

Budapest, 2009. december 31.

*Magyar Kommunista Munkáspárt
Elnöksége*

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>